

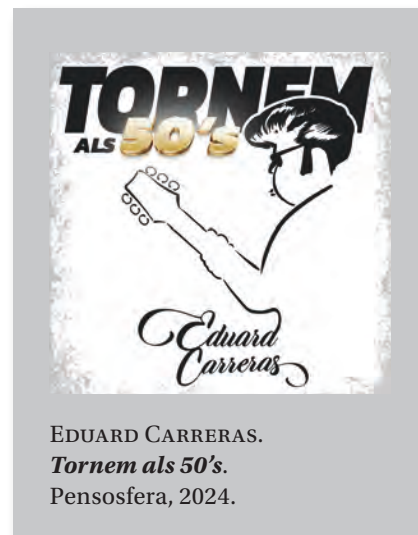
Bluesman (i rocker) de l'Onyar

Text > XAVIER CASTILLÓN

Eduard Carreras no viu al costat del Mississipi, sinó a la vora de l'Onyar, així que es presenta en societat com el *bluesman* de l'Onyar, i fa més de tres dècades que demostra que es pot fer bona música amb arrels americanes des de l'altra banda de l'Atlàntic, a tocar del Mediterrani. Carreras (Girona, 1962) va començar la seva trajectòria a començament dels anys noranta amb De Rostoll, un grup que va subratllar les seves intencions quan es va rebatejar com a Blues de Rostoll i va renovar la formació. A final de la mateixa dècada, Carreras va formar part, juntament amb altres històrics de l'escena gironina, de The Silhouettes (més endavant simplement Siluets), un grup més orientat al *rock-and-roll* clàssic, en el qual ell va assumir completament la veu principal. Aquest projecte és el que connecta més directament amb el seu últim disc

en solitari, *Tornem als 50's*, concebut com un homenatge molt personal al rei Elvis i a altres pioners del rock.

En realitat, Eduard Carreras no ha abandonat mai el *blues*, com demostren altres projectes que ha impulsat ja en el segle XXI, com ara la Borderline Blues Band i els duets Pexsom Blues i Ànima Negra. Justament amb el seu company d'Ànima Negra, el versàtil baixista Dani Sánchez, ha gravat les deu cançons que formen *Tornem als 50's*; per tant, estan construïdes només amb guitarra i baix elèctrics, sense bateria, i, evidentment, amb l'emblemàtica veu de Carreras com a signe més distintiu. Són ingredients més que suficients per donar una altra dimensió a cançons mil cops gravades, com ara «Hound Dog», «Heartbreak Hotel», «Fever» o «Jailhouse Rock», que Carreras ha adaptat al català o el castellà, però sobretot amb respecte i passió. Completen el repertori

noves lectures de cançons pròpies com ara «La parada del blues» i «Qui té duros fuma puros», sovint a la frontera entre el *blues* i el *rock-and-roll*, músiques que, en definitiva, comparteixen ADN. El disc és a les plataformes digitals, però també es pot adquirir en CD i en una acurada edició en USB.

RAMON MITJANETA.
Com Robinson Crusoe.
Ramon Mitjaneta, 2024.

LA MENUDA.
Madame Lumière.
U98 Music, 2024.

Defensor de les essències Text > X. C.

Han passat gairebé nou anys d'ençà que el gironí adoptiu Ramon Mitjaneta (Sant Ramon, Segarra, 1980) va publicar el seu primer disc, *Mentre el món reposa* (2015). És un parèntesi llarg, però, de fet, aquest cantant i compositor de *pop-rock* melòdic ja havia donat a conèixer algunes de les cançons del seu segon disc, *Com Ro-*

binson Crusoe, en forma de senzills i EP llançats a les plataformes des del 2022: cançons com ara «Carrera d'història», on rememora el seu pas per les aules de la Universitat de Girona, i altres com ara «No vull ser d'Instagram», «Aquest món» i la que titula el disc, que el dibuixen com un gran defensor de les essències del rock català.

Música per somiar Text > X. C.

La Menuda és una companyia gironina jove (tot i que està formada per músics molt experimentats) que està especialitzada a crear espectacles i concerts familiars per a la primera infància, és a dir, per a nadons de zero a tres anys, als quals se'ls vol fomentar la curiositat innata per tot allò que els envolta. Aquest disc recull la música del

seu primer espectacle, *Madame Lumière*, estrenat a l'última edició del festival Temporada Alta. És música delicada, nocturna i onírica de procedència diversa, que va des de Falla, Morricone i Vivaldi fins a cançons tradicionals i un èxit *pop* de David Guetta, i de la qual pot gaudir un públic de qualsevol edat, al marge de l'ús escènic.